

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – nummer tjuseks

Jeff Pippenger

2026-01-12

Nummer tjuseks

De fire generasjonene i Joel representerer en gradvis ødeleggelse av Guds vingård fra 1863 og frem til søndagsloven. Tallet fire symboliserer også fire egenskaper ved Kristi karakter. Kjerubene i helligdommen har fire ansiktsmanifestasjoner, og disse manifestasjonene samsvarer med den firedelte inndelingen av det gamle Israel slik de lå i leir rundt helligdommen. De representerer også de fire evangeliene.

Og hva angår likheten av deres ansikter, så hadde de fire et menneskes ansikt, og et løves ansikt på høyre side; og de fire hadde et okses ansikt på venstre side; de fire hadde også et ørneansikt. Esekiel 1:10.

Og det første dyret var likt en løve, og det andre dyret likt en kalv, og det tredje dyret hadde et ansikt som et menneske, og det fjerde dyret var likt en flyvende ørn. Åpenbaringen 4:7.

Bibelen (4. Mosebok 2) beskriver de 12 stammene (med unntak av Levi, som slo leir umiddelbart rundt tabernaklet) ordnet i fire leirer med tre stammer i hver, plassert i de fire himmelretningene rundt helligdommen, hver under sitt banner, det vil si et merke eller felttegn. Denne ordningen skapte en symbolsk parallell, der den jordiske leiren speiler den himmelske tronen som voktes av kjerubene.

Juda vendte mot øst, mot den oppadstigende solen ved inngangen til helligdommen. Judas banner var en løve, for det representerer Løven av Juda stamme. De to stammene som var sammen med Juda, var Issakar og Sebulon. I Johannes' syn var det første vesenet lik en løve, slik også Esekiels kjeruber hadde et løveansikt. Ruben, menneskets symbol, var i sør sammen med Simeon og Gad. I vest var Efraim, med Benjamin og Manasse representert ved oksen. I nord var Dan, med Asjer og Naftali, representert ved ørnen. Stammenes tilknytning til den himmelske helligdoms fire ansikter er fremstilt i de fire evangeliene.

Matteus er Løven av Judas stamme, Markus er offeroksen, Lukas mennesket og Johannes den høytflyvende ørnen. Kristus som Løven av Judas stamme definerer seg selv som den som besegler og åpner sitt profetiske Ord. Matteusevangeliet har flere direkte henvisninger til oppfyllelser av messianske profetier (12) enn de tre andre evangeliene til sammen. Det er ikke engang i nærheten.

Matteusevangeliet representerer Guds profetiske Ord. Lukas, som var lege, fremstiller sitt evangelium fra perspektivet av Kristus som Menneskesønnen, for Lukas er menneskets ansikt. Markus fremstiller sitt evangelium om Kristus fra perspektivet av det offer som Kristus representerte, for Markus er oksen. Johannes er den høytflygende ørnen, som fremstilte Guds dype ting i sin presentasjon av Kristi evangelium.

Det er viktig å forstå Matteusboken slik den er fremstilt i det profetiske Ord. Matteusboken er Løven av Juda stamme, mesteren over sitt profetiske Ord, den underfulle hemmelighetenes Tolk, den underfulle Språkkyndige, han som besejler og åpner sitt Ord. Jesus er Alfa og Omega, og han er Ordet. Den første boken i Det nye testamente og den siste boken i Det nye testamente er profetiske bøker. De fleste kjenner dette faktum om Johannes' åpenbaring, men de har kanskje ikke erkjent at Matteus er alfa i Det nye testamente, og derfor må den samsvare med omega i Det nye testamente. Den må representere enden, som er Johannes' åpenbaring.

Derfor, når vi i Matteus finner den parallelle linjen til 1. Moseboks linje av pakthistorie fremstilt i kapitlene elleve til tjueto, er det intet mindre enn en sannhet som Løven av Matteus' stamme avforsegler. De tolv kapitlene av pakthistorie som er representert i 1. Mosebok, Matteus og Åpenbaringen, blir nå avforseglet, og det vi identifiserer, er at kapittel tjuetre i Matteus representerer adskillelsen mellom de vise og de dåraktige i lignelsen om vingården. Åtte verop over det tidligere paktsfolket, som finner sitt profetiske motstykke i de åtte sjelene som representerer de hundre og førtifire tusen som går om bord i frelsens ark. 23 er en fremstilling av det verk som begynte i den himmelske helligdom da de 2300 dagene nådde sin avslutning den 22. oktober 1844, og vil gjøre det igjen ved den snart kommende søndagsloven. Kapittel 23 markerer denne sannheten.

Kapittel tjuefire finner sted idet Kristus nettopp har avsluttet sin samtale med det frafalne Israel og forlatt jødernes tempel for siste gang. Tallet 24 er et symbol på overgangen fra det gamle til det moderne Israel, selve punktet i den profetiske historien hvor Kristus stod da Han frembar sitt budskap i Matteus tjuefire. Det profetiske budskapet i Matteus 24 er en guddommelig illustrasjon av metodikken linje på linje, som særskilt omhandler millerittenes historie, og derfor historien om de hundre og førtifire tusen. 24 er representert ved menigheten i Åpenbaringen tolv, som står på månen som gjenspeiler lyset fra rettferdighetens sol. På hennes hode er tolv stjerner som representerer 24, for hun fremstiller historien frem til Kristi fødsel, da det gamle Israels 12 stammer skulle bli til det moderne Israels tolv disipler. I kapittel tjuefire fremstilles millerittenes historie fra 1798 til den store skuffelsen. Så kommer Matteus 25.

Tallet 25 er et symbol på levittene, enten de er gode eller onde, men like betydningsfullt representerer det adskillelsen mellom de vise og de ugudelige levittene. Matteus 25 identifiserer, på grunnlag av tre vitner, eller tre lignelser, adskillellesprosessen som representeres ved tallet tjuefem. Lignelsen om de ti jomfruene fremstiller naturligvis millerittenes historie, og også historien om de hundre og førtifire tusen. Denne historien er den første engels historie, lignelsen om talentene er den andre engel, og lignelsen om sauene og geitene er den tredje engels dom.

Kapittel tjueseks til tjuette beskriver historien fra påsken til evangeliets oppdrag etter korsfestelsen.

Og det skjedde da Jesus hadde fullendt alle disse ord, at han sa til sine disipler: Dere vet at om to dager er det påske, og Menneskesønnen blir overgitt til å korsfestes. Matteus 26:1, 2.

Et sammendrag av de ulike veimerkene i kapittel 26 er sammensvergelsen om å drepe Jesus i vers tre til fem. Deretter blir Jesus salvet i Betania i vers seks til tretten. I vers fjorten til seksten forråder

Judas Kristus for tretti sølvpenge. Så kom påsken med Hans disipler, i vers sytten til tjuefem. I vers tjueseks til tjuei innstifter Jesus Herrens nattverd, og i vers tretti forutsier Jesus Peters fornektelse. I vers trettiseks til førtiseks er Jesus i Getsemane. I vers førtisju til femtiseks blir Jesus arrestert, deretter står Jesus i vers femtisju til sekstiåtte framfor Kaifas og Rådet. Fra vers sekstini og videre blir Peters fornektelse av Kristus framstilt. Kapitlet inneholder ti særlige veimerker som skal gjentas i de siste dager.

Kapittel tjuesju har også ti tydelige veimerker. Jesus blir overgitt til Pilatus, deretter henger Judas seg, så blir Jesus ført fram for Pilatus, deretter blir Barabbas valgt, Pilatus overgir Jesus til å korsfestes, så blir Jesus hånet, deretter korsfestelsen, så Jesu død, deretter blir Jesus gravlagt, og så vitner vakten ved graven.

Kapittel tjuåtte har bare tre veimerker, hvorav det første er oppstandelsen, etterfulgt av Sanhedrinets løgn og deretter den store misjonsbefalingen. Tre kapitler med tjuetre særskilte veimerker for korset som vil bli gjentatt i historien til de hundre og førtifire tusen.

Matteus 26 – Ti veimerker

1. Sammensvergelse blant yppersteprestene og de eldste om å drepe Jesus (v. 3–5)
2. Salvingen i Betania ved kvinnen med alabastkrukke (vv. 6–13)
3. Judas går med på å forråde Jesus for 30 sølvpenge (vv. 14–16)
4. Forberedelse til og inntakelsen av påskemåltidet sammen med disiplene (v. 17–25)
5. Innstiftelsen av Herrens nattverd (vv. 26–29)
6. Forutsigelsen om Peters fornektelse (v. 30–35)
7. Dødsangst i Getsemane (vv. 36–46)
8. Jesu forræderi og pågripelse (v. 47–56)
9. Jesus stilt for Kaifas og Sanhedrinet (vv. 57–68)
10. Peters trefoldige fornektelse (vv. 69–75)

Matteus 27 – Ti veimerker

1. Jesus overgitt til Pilatus (vv. 1–2)
2. Judas' anger og selvmord (v. 3–10)
3. Jesus for Pilatus – den formelle romerske rettergangen (v. 11–14)
4. Valget av Barabbas fremfor Jesus (vv. 15–26)
5. Pilatus overgir Jesus til å korsfestes (inkludert i løslatelsen av Barabbas)
6. Hån og piskeslag fra soldatene (vv. 27–31)
7. Korsfestelsen (vv. 32–44)
8. Jesu død (vv. 45–50)
9. Overnaturlige tegn og gravleggelsen ved Josef fra Arimatea (vv. 51–61)

10. Utplassering av vakten ved graven (vv. 62–66)

Matteus 28 – Tre veimerker

1. Oppstandelsen og den tomme graven (vv. 1–10)
2. Løgnen som yppersteprestene og de eldste fortalte soldatene (vv. 11–15)
3. Misjonsbefalingen (vv. 16–20)

Akkurat som Kristi erfaring fra salvelsen i Betania til Misjonsbefalingen markerte avslutningen på Hans jordiske tjeneste og begynnelsen på evangeliet for alle nasjoner, slik blir de samme veimerker gjentatt i erfaringen til Guds rest idet de nærmer seg prøvetidens avslutning og sin endelige triumf.

Kapittel tjueseks til tjuåtte representerer påskehistorien, strukturert omkring 23 distinkte veimerker som gjentas i historien som leder frem til og følger etter søndagsloven.

«Kristi komme som vår øversteprest til det aller helligste, for å rense helligdommen, fremstilt i Daniel 8:14; Menneskesønnens komme til Den gamle av dager, slik det er framstilt i Daniel 7:13; og Herrens komme til sitt tempel, forutsagt av Malaki, er beskrivelser av den samme begivenhet; og dette er også fremstilt ved brudgommens komme til bryllupet, slik Kristus beskrev det i lignelsen om de ti jomfruer i Matteus 25.» The Great Controversy, 427.

Avslutningen av de 2300 dagene den 22. oktober 1844 blir gjentatt ved søndagsloven. De 23 veimerkene som er plassert i de siste tre kapitlene av Matteus, identifiserer det dyrebare blodet som blir anvendt for å forene guddommelighet med menneskelighet.

«Kristi forbønn på menneskets vegne i helligdommen der oppe er like vesentlig for frelsesplanen som Hans død på korset var. Ved sin død begynte Han det verk som Han etter sin oppstandelse steg opp for å fullføre i himmelen. Ved tro må vi gå innenfor forhenget, «dit forløperen er gått inn for oss». Hebreerne 6:20. Der blir lyset fra Golgata-korset gjenspeilet. Der kan vi få et klarere innblikk i gjeløsningsmysterier. Menneskets frelse er tilveiebrakt til en uendelig kostnad for himmelen; det offer som er brakt, svarer til de videste krav i Guds brutte lov. Jesus har åpnet veien til Faderens trone, og gjennom Hans mellomgjerning kan det oppriktige ønske hos alle som kommer til Ham i tro, bæres fram for Gud.» The Great Controversy, 489.

Kapittel 23 i Matteus understreker fordømmelsen over det forfalskede prestedømmet. Kapitlene tjueseks til tjuåtte er omegnen til kapittel tjuetre. De falske levittene, de gamle mennenes tiltagende opprør gjennom fire generasjoner, frembrakte veimerkene i de siste tre kapitlene.

Kapittel tjuetre identifiserer linje på linje-metodikken som Kristi metodikk, idet han benytter Jerusalems ødeleggelse til å beskrive de ting som er, de ting som har vært, og de ting som skal komme.

Jerusalems fall i år 70 e.Kr. fant sted på samme dag i året som Jerusalem først ble ødelagt av Nebukadnesar. Jerusalems ødeleggelse ved Nebukadnesar var fortidshistorie, og Kristi historie, da Titus inntok Jerusalem, foregrep verdens ende. Matteus 24 fremholder linje på linje-metodologien og identifiserer dermed «metodologi» som et element i det profetiske vitnesbyrdet.

Det er i kapittel 24 at Kristus påpeker nødvendigheten av å forstå «ødeleggelsens styggedom» som det er talt om ved profeten Daniel, selve den grunnleggende forståelsen hos William Miller, og det symbolet som stadfester synet i Daniel. Det representerer også adventismens opprør, idet de forkastet den millerittiske forståelsen av «det daglige» i Daniels bok, og således fikk del i den kraftige villfarelse i 2 Tessalonikerbrev kapittel to. Kapitlet knytter direkte an til Lukas 21 og identifiserer dermed 11. august 1840 til 22. oktober 1844, som er et forbilde på tiden fra 11. september til søndagsloven. Det knytter også an til «hedningenes tider» i Lukas 21:24, som er en hovednøkkel til å åpne Moses' «sju tider», samtidig som det også samsvarer med oppmålingen av tempelet i Åpenbaringen elleve.

Begynnende med kapittel tjuetre, fulgt av 24 og 25, og deretter avsluttende med kapitlene 26 til og med 27, tre kapitler som inneholder tjuetre veimerker, hvilke er omega til alfaen i kapittel tjuetre. Kapittel tjueseks lagt til tjuesju og tjuåtte er lik «81», som er et symbol på prestedømmet. På tre vitners ord (1. Mosebok, Matteus og Åpenbaringen) er kapitlene 11 til og med 22 én linje. Kapitlene 23 til og med 28 er en sannhetens linje som begynner med 23 og ender med 23.

Kapittel én til ti er den første av tre profetiske linjer i Matteusboken. Ti kapitler, fulgt av tolv kapitler, fulgt av seks kapitler. Inspirasjonen opplyser oss om at alle Bibelens bøker møtes og ender i Åpenbaringen, og derfor møtes og ender alle Bibelens bøker i Matteus. Matteus, som ansiktet til løven av Judas stamme, identifiserer tolv særskilte messianske profetier, og disse tolv avsnittene frembringer veimerkene i millerittenes historie og de hundre og førtifire tusens historie. Slik Åpenbaringsens bok begynner med Jesu Kristi åpenbaring, fremstiller Matteus kapittel én en åpenbaring av Jesus Kristus som knytter an til Moses' liv og vitnesbyrd, til Antikrists historie, samtidig som den identifiserer den seirende kirkes tre elementer, slik de er representert ved profeten, presten og kongen.

Matteus begynner med åpenbaringen av Jesus Kristus i sammenhengen med Guds pakt med et utvalgt folk. Fra Abraham til David var det fjorten slektledd, fra David til bortførelsen til Babylon var det fjorten slektledd, og fra Babylon til Kristus er det enda fjorten slektledd. Kristi slektstavle i Matteus svarer til Moses, for Moses er alfaen til Kristus, omegaen. Moses' liv på ett hundre og tjue år svarer til de ett hundre og tjue prøvetidsårene i Noahs historie. Noahs pakt er derfor knyttet til pakten med et utvalgt folk. De ett hundre og tjue årene til Moses representerer tre perioder på førti år, som ble avsluttet med at Moses drepte egypteren ved slutten av de førti årene, og at den førstefødte, Farao og hans hær ble drept ved slutten av den andre førtiårsperioden. Den andre førtiårsperioden endte med et opprør ved Kadesj, og den tredje førtiårsperioden endte med det andre opprøret ved Kadesj. Alle de tre profetiske linjene i alfaen ender ved Kadesj, og de tre profetiske linjene i Matteus' slektstavle ender ved David, bortførelsen til Babylon og Paktens Budbærer.

Når Moses' alfa bringes i samsvar med Kristi omega, finnes det seks vitner om Kadesj, som er 1863 og søndagsloven. Matteus' slektstavle plasserer kong David ved Kadesj, som er stedet hvor frafallen adventisme føres til Babylon, idet Kristus stadfester pakten med de hundre og førtifire tusen. Ved å plassere David ved søndagsloven etableres et annet vitne om David, idet David er én av tre menneskelige representanter som begynte å tjene da de var tretti år gamle. Kristus, David,

Josef og Esekiel begynte alle sin gjerning ved tretti års alder. Sammen representerer de fire trettiåringene som begynte å tjene, foreningen av guddommelighet med menneskelighet, når den stridende menighet blir forvandlet til den seirende menighet. Denne menigheten består av en profet, en prest og en konge. Forvandlingen markeres ved søndagsloven, som også er Kadesj, slik at David i Matteus' slektstavle samsvarer med den tretti år gamle David.

De tretti årene med forberedelse samsvarer med de fire hundre og tretti årene i Abrahams pakt, og også med alderen til en prest og de 1290 årene i Daniel 12:11. I den neste artikkelen vil vi behandle hver av disse tolv messianske profetiene i Matteusboken. Vi identifiserer først tre profetiske linjer i Matteus; kapitlene én til ti, deretter kapitlene elleve til tjue-to, og så tjuetre til tjueåtte.

«En tid etter skuffelsen i 1844 holdt også jeg, i likhet med adventfolket, fast ved at nådens dør da for alltid var lukket for verden. Dette standpunktet ble inntatt før jeg fikk mitt første syn. Det var lyset Gud ga meg, som rettet vår feil og gjorde oss i stand til å se den sanne stilling.»

«Jeg er fremdeles en tilhenger av den lukkede-dør-teorien, men ikke i den betydning som vi først brukte uttrykket, eller som det brukes av mine motstandere.»

«Det var en lukket dør på Noahs tid. På den tiden fant det sted en tilbaketrekning av Guds Ånd fra den syndige slekt som omkom i flommens vann. Gud selv ga budskapet om den lukkede dør til Noah: «Min Ånd skal ikke for alltid stride med mennesket, for også det er kjød; men hans dager skal være hundre og tjue år» (1 Mosebok 6:3).»

«Det fantes en lukket dør på Abrahams tid. Nåden opphørte å be for Sodomas innbyggere, og alle unntatt Lot, hans hustru og deres to døtre, ble fortært av ilden som ble sendt ned fra himmelen.

«Det var en lukket dør på Kristi tid. Guds Sønn erklærte overfor de vantro jødene i den generasjon: «Deres hus blir forlatt til dere øde» (Matteus 23:38).»

Idet den skuet ned gjennom tidens strøm til de siste dager, forkynte den samme uendelige makt gjennom Johannes: «Dette sier han som er hellig, han som er sann, han som har Davids nøkkel, han som åpner, så ingen lukker, og lukker, så ingen åpner» (Åpenbaringen 3:7).

«Jeg fikk dette vist i et syn, og jeg tror fremdeles at det var en lukket dør i 1844. Alle som så lyset i den første og den andre engels budskap og forkastet dette lyset, ble overlatt til mørket. Og de som tok imot det og mottok Den Hellige Ånd, som ledsaget forkynnelsen av budskapet fra himmelen, og som siden gav avkall på sin tro og erklærte sin erfaring for å være en villfarelse, forkastet derved Guds Ånd, og den talte ikke lenger til dem.»

«De som ikke hadde sett lyset, hadde ikke skyld for å ha forkastet det. Det var bare den gruppe som hadde foraktet lyset fra himmelen, som Guds Ånd ikke kunne nå. Og denne gruppen omfattet, slik jeg har sagt, både dem som nektet å ta imot budskapet da det ble lagt fram for dem, og også dem som, etter å ha mottatt det, senere gav avkall på sin tro. Disse kunne ha en form for gudsfrykt og bekjenne seg til å være Kristi etterfølgere; men uten noen levende forbindelse med Gud ville de bli tatt til fange av Satans forførelser. Disse to klassene føres fram i synet — de som erklærte at lyset de hadde fulgt, var en villfarelse, og verdens

ugudelige, som, etter å ha forkastet lyset, var blitt forkastet av Gud. Det siktes ikke til dem som ikke hadde sett lyset, og derfor ikke var skyldige i å ha forkastet det.» Selected Messages, bok 1, 62, 63.

Det er de som ved tro følger Jesus i det store forsoningsverk, som mottar fordelene av Hans mellomgjerning til deres beste, mens de som forkaster lyset som åpenbarer dette tjenesteverk, ikke får gagn av det. Jødene, som forkastet det lys som ble gitt ved Kristi første komme, og nektet å tro på Ham som verdens Frelser, kunne ikke motta tilgivelse ved Ham. Da Jesus ved sin himmelfart gikk inn med sitt eget blod i den himmelske helligdom for å utøse sin mellomgjerningens velsignelser over sine disipler, ble jødene overlatt i fullstendig mørke til å fortsette sine nytteløse slaktofre og offergaver. Tjenesten med forbilder og skygger var opphørt. Den dør som menneskene tidligere hadde funnet adgang til Gud gjennom, sto ikke lenger åpen. Jødene hadde nektet å søke Ham på den eneste måte hvorpå Han da kunne finnes, gjennom tjenesten i helligdommen i himmelen. Derfor fant de ikke samfunn med Gud. For dem var døren stengt. De hadde ingen kunnskap om Kristus som det sanne offer og den eneste mellommann framfor Gud; derfor kunne de ikke motta fordelene av Hans mellomgjerning.

De vantro jødenes tilstand illustrerer tilstanden hos de uaktsomme og vantro blant bekjennende kristne, som med vilje er uvitende om vår barmhjertige øversteprests gjerning. I den forbilledlige tjenesten, når øverstepresten gikk inn i Det Aller Helligste, ble hele Israel pålagt å samles omkring helligdommen og på den mest høytidelige måte ydmyke sine sjeler for Gud, for at de kunne få tilgivelse for sine synder og ikke bli utryddet av menigheten. Hvor mye mer nødvendig er det da ikke på denne motbilledlige forsoningsdag at vi forstår vår øversteprests gjerning og vet hvilke plikter som kreves av oss.

«Mennesker kan ikke ustraffet forkaste den advarsel som Gud i barmhjertighet sender dem. Et budskap ble sendt fra himmelen til verden på Noahs tid, og deres frelse avhang av hvordan de tok imot dette budskapet. Fordi de forkastet advarselen, ble Guds Ånd trukket tilbake fra den syndige slekt, og de omkom i flommens vann. På Abrahams tid opphørte barmhjertigheten å tale inntrengende til de skyldige innbyggerne i Sodoma, og alle unntatt Lot med hans hustru og to døtre ble fortært av ilden som ble sendt ned fra himmelen. Slik var det også i Kristi dager. Guds Sønn erklærte til den generasjons vantro jøder: 'Se, huset deres blir overlatt til dere selv og blir øde.' Matteus 23:38. Med blikket rettet mot de siste dager erklærer den samme Uendelige Makt, angående dem som 'ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst': 'Derfor sender Gud dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen, for at de skal bli dømt, alle de som ikke trodde sannheten, men hadde sin glede i urettferdigheten.' 2 Tessaloniker 2:10–12. Etter som de forkaster hans ords lære, trekker Gud sin Ånd tilbake og overlater dem til de forførelser som de elsker.» The Great Controversy, 430, 431.